

происхождения в современном турецком языке. На материале турецкоязычных текстов доказывается прагматический потенциал цитатных и сюжетных фразеологических единиц, история возникновения которых восходит к эпохе средневекового суфизма.

***Ключевые слова:** фразеологические единицы, трансформация значений, суфийское происхождение, турецкая лингвокультура.*

***Pokrovska I.L.**, Ph.D., Associate Professor
Kyiv Taras Shevchenko National University*

THE SUFI ORIGIN PHRASEOLOGICAL UNITS IN THE MODERN TURKISH LINGUISTIC CULTURE

The article is devoted to the analysis and description of the content and semantic transformations of the Sufi origin phraseological units in the modern Turkish language. On the material of the Turkish texts there is proved the pragmatic potential of quotations and plot phraseological units, the history of which dates back to the medieval Sufi era.

***Keywords:** phraseological units, the transformation of meanings, Sufi origin, Turkish linguistic culture.*

УДК 811.111' 42УДК 811.111' 42

***Попівняк О.О.**, викл.,
Інститут філології КНУ імені Тараса Шевченка*

СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ТА ПРАГМАТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ІНІЦІАЛЬНОЇ ФАЗИ ТЕЛЕФОННИХ РОЗМОВ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ)

У статті розглянуто фазу встановлення мовленнєвого контакту в телефонній комунікації. Автор робить спробу простежити структурну організацію ініціальної фази англomовних телефонних розмов та виявити її семантичні й прагматичні особливості.

***Ключові слова:** телефонна розмова, ініціальна фаза телефонної розмови, комунікативний обмін, адресант, адресат.*

Розвиток засобів зв'язку й впровадження новітніх інформаційних технологій спонукають до вивчення опосередкованої комунікації, що здійснюється за допомогою різних технічних засобів [Бацевич 2004, 69; Яшенкова 2010, 56]. До такого типу комунікації зараховують спілкування по телефону, зокрема телефонні розмови за участю двох осіб. Телефонна розмова – це

найактивніша форма міжособистісного усно-мовленнєвого опосередкованого спілкування; вона постає як процес динамічної комунікативної взаємодії, що відбувається за певними правилами та має чітко визначений початок і кінець [Schegloff 1968; Hopper 1992, 28; Reiter 2010, 105]. У структурі розмови (в т. ч. й телефонної) виокремлюють три основні фази: ініціальну (початок, зачин, або контактостановлення), змістову (середину, або ядро) і завершальну (розмикання контакту) [Schegloff 1979, 292; Почепцов 1981, 53; Бобырева 1996; Бацевич 2004, 73; Чрдилели 2004, 67; Яшенкова 2012, 585]. Кожна з цих фаз має специфіку.

Метою нашої статті є аналіз особливості реалізації ініціальної фази телефонних розмов в англомовному дискурсі. **Актуальність** пропонованої теми визначається загальною спрямованістю лінгвістичних досліджень на вивчення комунікативних процесів у реальних ситуаціях людського спілкування, необхідністю комплексного вивчення сучасної телефонної комунікації з огляду на її широке застосування у різних соціальних сферах і контекстах. **Об'єкт дослідження** – ініціальна фаза англомовних телефонних розмов, а **предмет** – структурно-семантичні та прагматичні особливості цієї фази спілкування. **Матеріалом дослідження** слугують фрагменти телефонних розмов, взяті з оригінальних художніх творів сучасних англомовних письменників.

Наукова новизна полягає в застосуванні комунікативно-прагматичного підходу до вивчення англомовних телефонних розмов, що дає змогу всебічно розглянути мовну комунікацію по телефону, яка досі не була предметом спеціального аналізу у вітчизняній лінгвістиці.

Ініціальна фаза телефонної розмови заслуговує уваги багатьох науковців, які досліджують її з погляду соціолінгвістики, лінгвопрагматики, конверсаційного аналізу, міжкультурної комунікації [Schegloff 1968; Schegloff 1979; Schegloff 1986; Hopper 1992; Lindström 1994; Pavlidou 1994; Sifianou 2002; Arminen 2006; Palotti 2008; Reiter 2010; Cromdal 2012 та ін.]. Зважаючи на специфіку телефонної розмови як медіуму людської комунікації, що характеризується відсутністю зорового контакту [Яшенкова 2002, 365–368; Яшенкова 2012, 587], ініціальна фаза є обов'язковим компонентом, на відміну від розмови віч-на-віч, яку адресант нерідко починає з того, що йому вбачається цікавим і актуальним у даний момент, тобто відразу переходить до змістової частини [Бобырева 1996]. Попри дещо формальний характер ініціальної фази телефонної розмови, що зазвичай реалізується

майже автоматично за допомогою стереотипних, усталених фраз (мовленнєвих кліше) [Gumperz 1982, 142; Schegloff 1986, 113; Стрибижев 2005], вона відіграє важливу роль не лише у встановленні мовленнєвого контакту, але й у налагодженні міжособистісних стосунків, сприяє подальшій взаємодії комунікантів, забезпечуючи введення основної теми розмови; створює умови для обміну змістовою інформацією [Schegloff 1986, 117; Яшенкова 2012, 586].

Отже, ініціальна фаза телефонної розмови пов'язана із фатичною метакомунікацією [Почепцов 1981, 52–59; Косенко 2011, 110–114] і передбачає виконання комунікантами таких завдань: підтвердження присутності, забезпечення роботи каналу зв'язку, привертання уваги співрозмовника, визначення соціальних ролей комунікантів, перевірка чи демонстрація готовності до мовленнєвого контакту [Чрдилели 2004, 67].

Як компонент комунікативної події ініціальна фаза телефонної розмови – це метакомунікативна трансакція за функціональним призначенням; вона складається з метакомунікативних обмінів і за структурою може бути простою і складною [Яшенкова 2012, 582–586].

Канонічною структурою ініціальної фази телефонних розмов вважають послідовність таких чотирьох комунікативних обмінів [Schegloff 1986, 115–118; Hopper 1992, 52–62; Reiter 2010, 106]:

1) обмін "виклик – відповідь", що складається з власне телефонного дзвінка та відповіді адресата на нього і свідчить про відкриття каналу комунікації;

2) обмін "ідентифікація – впізнання", що має на меті встановлення осіб, які беруть участь у спілкуванні, через самоідентифікацію та/чи впізнання;

3) обмін "привітання – привітання", що передбачає доброзичливе звертання до співрозмовника;

4) обмін "попереднє розпитування – відповідь", що забезпечує перехід до основної теми розмови, тобто до причини дзвінка.

Ці обміни спрямовані на виконання окремих завдань. Кожен із них починається з незалежного комунікативного ходу, що визначається інтенціями адресанта і породжує респонсивний хід певного типу.

Розглянемо детальніше вищезгадані комунікативні обміни.

Будь-яка телефонна розмова починається з невербального (немовленнєвого) ходу – зі дзвінка, що спонукає людину до мовленнєвого спілкування. Тому перший комунікативний обмін "виклик – відповідь" завжди невербально-вербальний, як наприклад:

The phone rang for a long time, and just as Tyler was about to hang

up, he heard Lee's voice.

"Hello" [Sheldon 2001, 242].

Іншою характерною рисою телефонної розмови є домінування адресанта [Horper 1992, 9], що значною мірою виявляється на ініціальному етапі розмови: адресант сам визначає адресата, час і причину свого дзвінка. Адресат, як правило, не знає, хто йому зателефонує, коли і з якого приводу (виключення становлять розмови по телефону з визначеним абонентом). Він може бути зайнятий іншими справами й неготовий до певної розмови чи спілкування загалом. Однак його відповідь на дзвінок відкриває канал комунікації і дає згоду бути залученим до комунікативної взаємодії.

Відповідь адресата є першим мовленнєвим комунікативним ходом телефонної розмови і зазвичай представлена метакомунікативним кліше *Hello*, що є лише формальною відповіддю на виклик, а не вітанням співрозмовника, оскільки адресат ще не мав змоги ідентифікувати його [Schegloff 1986]. У випадках, коли адресат може спрогнозувати особу, яка телефонує (визначений номер телефону, повторний дзвінок), його відповідь актуалізується за допомогою кліше типу *Hi, Yeah* або *Yes*, наприклад:

Groaning in disbelief, he picked up.

"Yes?"

As expected it was the concierge [Brown 2007, 24].

Однак у деяких розмовах, зокрема ділових телефонних розмовах, орієнтованих на швидкий перехід до обговорення основного питання, нерідко відбувається редуція обмінів, тобто один комунікативний хід або обмін реалізує декілька функцій водночас [Schegloff 1986, 131]. Тоді першим комунікативним (мовленнєвим) ходом адресата може бути: привітання (1), саморепрезентація (2, 3, 4), пропозиція послуг, запрошення до обговорення причини дзвінка (5) [Arminen 2006, 346]:

(1) *Greta answered:*

"Good afternoon" [Sheldon 2001, 98];

(2) *(telephone rings)*

"San Francisco Memorial Hospital..." [Sheldon 1999, 52];

(3) *The phone rang.*

"Gordon," She answered [Margolin 1993, 56];

(4) *Glick answered the phone in his best anchorman voice.*

"Gunther Glick, BBC, Live in Vatican City" [Brown 2001, 220];

(5) *"Can I help you?" [Margolin 1993, 251].*

Невід'ємною частиною будь-якої телефонної розмови незалежно від її характеру й теми [Schegloff 1979, 71] є

мовленнєвий обмін з метою ідентифікації комунікативного партнера, що є однією з умов ефективного спілкування по телефону. Ідентифікація співрозмовниками один одного відбувається шляхом саморепрезентації чи впізнання.

Комуніканти відчують потребу саморепрезентації, якщо вони впевнені, що співрозмовник не може впізнати їх. Це трапляється, коли учасники розмови не знають один одного або знаходяться у формальних чи не дуже близьких стосунках [Pavlidou 1994, 491]. Отже, саморепрезентація сприяє оптимізації комунікативного процесу, економії мовленнєвих зусиль мовців, оскільки відкидає додаткові запитання.

Саморепрезентація відбувається через надання імені, назви установи (у ділових розмовах) або за допомогою мовленнєвих кліше типу *My name is...*, *This is...*, наприклад:

"Betsy Tannenbaum."

"Thank you for taking the call. My name is Martin Darius." [Margolin 1993, 26];

"This is Dana Evans. I wondered if—" [Sheldon 2001, 92].

У деяких повсякденних телефонних розмовах само репрезентація виражається за допомогою кліше *It's me* замість *My name is...* або *This is* + ім'я. Це додає розмові неформальності [Sifianou 2002, 42] та свідчить про близьке знайомство зі співрозмовником, упевненість мовця в тому, що адресат його розпізнає, наприклад:

"Hello, love, it's me."

"Hi" [Hornby 1995, 38];

"Hello? Catherine? It's me, Rose" [Bosanko 2002, 213].

Якщо саморепрезентація відсутня, мовець одразу ініціює питання щодо встановлення особи, з якою розмовляє. Такі питання переважно актуалізують питальними реченнями повного (1) або неповного (2) складу, що містять ім'я чи прізвище ймовірного адресата:

(1) *"Is that Mrs Ashworth?"*

"It is" [Hornby 1995, 127];

(2) *"Hello..."*

"Miss Sinisi?"

"Yes" [Sheldon 2001, 92].

Ті, хто відповідають на дзвінок вдома рідко ідентифікують себе, називаючи своє ім'я. Так само й ті, хто дзвонять, утримуються від саморепрезентації. Вважають, що учасники телефонної розмови можуть впізнати один одного за тембром голосу, інтонацією, особливою манерою звертання:

- (1) *She picked up the phone.*
 "Hello?"
 "Dana..."
 "Matt?"
 "See how fast you can get down to the studio" [Sheldon 2001, 21];
- (2) *Dana picked up the phone.*
 "Hello."
 "Dana, darling."
 "Hello, Mother. I was just leav-" [Sheldon 2001, 30].

Кожному мовцю властивий свій, індивідуальний стиль спілкування по телефону (телефонний ідеостиль), що забезпечує негайне впізнання [Schegloff 1979; Schegloff 1986, 123]. Відхилення від ідеостилу можливі лише за певних обставин, наприклад, зміна психологічного або фізіологічного стану мовця (поганий настрій, недуга), заклопотаність тощо [Schegloff 1979; Sifianou 2002, 54].

Невпізнання знайомої людини співвідносять із забуванням імені [Brown 1987, 39], що може стати причиною зняквітіння та спонукати до вибачення, пояснення й навіть передражнювання (особливо серед близьких людей).

Проаналізуємо розмову між двома молодими чоловіками:

(*telephone rings*)

"Hello?"

"I'd like to speak to Dimitris."

"Dimitris isn't here now."

"Come on."

"You didn't recognize me, eh?"

"Since you bought the cordless telephone, your voice has changed" [Sifianou 2002, 58].

У цій розмові адресант, не впізнавши голос адресата, робить так званий "запит через комутатор" [Schegloff 1979, 31], тобто просить покликати до телефону Дімітріса (*I'd like to speak to Dimitris*). Адресат (Дімітріс) упізнає голос адресанта й знає, що саме йому він телефонує, але хоче пожартувати з приятеля, тому дає неправдиву відповідь (*Dimitris isn't here now*). Однак ця відповідь допомагає приятелю впізнати голос Дімітріса, судячи з його реакції (*Come on*).

Важливу роль у впізнанні відіграють привітання, оскільки саме привітанням кожна сторона підтверджує впізнання іншої [Schegloff 1979; Schegloff 1986, 129]. Крім того, тип привітання вказує на характер стосунків між співрозмовниками (офіційні або неофіційні, близькі, дружні, нейтральні тощо). Порівняємо:

- (1) *Mrs. Daley answered the phone.*

- "The Evans residence."
 "Mrs Daley?"
 "Miss Evans!"
 "Good evening. How is Kemal?"
 "Well, he can be a bit of a devil, ..." [Sheldon 2001, 181];
 (2) "Hello, please?"
 It was Prim's breathy little voice. "Hey, squirt, it's Daddy."
 "Daddy! Are you coming home now?" [Herbert 2004, 67–70].

Як бачимо, у прикладі (2) мовець вживає фамільярне привітання *Hey* з огляду на близькі родинні зв'язки, а у прикладі (1) – нейтральне привітання *Good evening*, що свідчить про більш формальний характер міжособистісних стосунків і спілкування.

Вважають, що комунікативний обмін привітаннями має бути повним, тобто, якщо один із комунікантів привітався, він має почути привітання у відповідь [Sacks 1974; Horpper 1992, 60–61]. Однак дуже часто вітається лише один із співрозмовників або привітання зовсім відсутні.

Після привітання канонічна телефонна розмова передбачає комунікативний обмін "попереднє розпитування – відповідь", що не несе змістової інформації, проте встановлює напрямок подальшої розмови [Horpper 1992, 61]. Перше розпитування, як правило, належить ініціатору телефонної розмови, який актуалізує його за допомогою кліше типу *How are you?*, *How are you doing?*, *Everything all right?* тощо; при цьому звичайною реакцією співрозмовника є *Fine* або *Okay*. Цей мовленнєвий обмін нерідко спонукає адресата до розпитування у відповідь.

Розпитування можуть викликати негативні відповіді типу *Lousy*, *Depressed*, *Furious* або позитивні відповіді на кшталт *Oh not too bad*, *Pretty good*, що відхиляються від шаблонних *Fine* або *Okay*. Нестандартні відповіді призводять до подальших розпитувань з метою з'ясування причин (1) або вводять першу тему розмови (2):

- (1) "Hello, love, it's me."
 "Hi."
 "Everything all right?"
 "Not bad."
 "What sort of week have you had?"
 "Oh, you know."
 "How's the shop doing?"
 "So-so. Up and down" [Hornby 1995, 38];
 (2) (telephone rings)
 "Hello?"

"Mary."

"Hi."

"How are you?"

"Fine and you?"

"*Furious because my telephone is out of order*" [Sifianou 2002, 66].

Аналіз мовного матеріалу показує, що у багатьох випадках мовці прагнуть інтенсифікувати процес спілкування, тому не дотримуються канонічної структури ініціальної фази телефонних розмов. Це призводить до зменшення кількості комунікативних обмінів, що однак не впливає на виконання основних завдань, які ставлять комуніканти на цьому етапі спілкування. Навіть простий обмін, що складається з одного єдиного комунікативного ходу (відповіді на дзвінок), може забезпечити успішну реалізацію ініціальної фази телефонної розмови, наприклад:

"*BBC.*"

"*I have a breaking story your network might be interested in*" [Brown 2001, 197–198].

Можна підсумувати, що наявність всіх чотирьох комунікативних обмінів у ініціальній фазі телефонних розмов є скоріше винятком, ніж правилом. У сучасному англомовному дискурсі переважають структури, що складаються з двох обмінів: "виклик – відповідь" та "ідентифікація – впізнання", оскільки саме ці обміни реалізують основні функції ініціальної фази телефонної розмови – відкриття каналу комунікації та ідентифікація співрозмовниками один одного. Поширеним явищем є редукція обмінів "привітання – привітання" та "попереднє розпитування – відповідь", які ми визначаємо як факультативні.

На нашу думку, перспективним є подальше дослідження структурно-семантичних і прагматичних особливостей ініціальної фази англомовних телефонних розмов з метою виявлення різних чинників, що впливають на їхню широку варіативність у побутовому та діловому дискурсах.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Бацевич Ф. С.* Основи комунікативної лінгвістики : [підручник] / Флорій Сергійович Бацевич. – К. : Академія, 2004. – 344 с.

2. *Бобырева Е. В.* Семантика и прагматика инициальных и финальных реплик диалога : автореф. дисс. на соиск. уч. степени канд. филол. наук : спец. 10.02.19 "Общее языкознание, социолінгвістика, психолінгвістика" / Екатерина Валерьевна Бобырева ; Волгогр. гос. пед. ун-т. – Волгоград, 1996. – 24 с.

3. *Косенко Ю. В.* Основи теорії мовної комунікації : [навч. посіб.] / Юлія Вікторівна Косенко. – Суми : СумДУ, 2011. – 282 с.

4. *Почепцов Г. Г.* Фатическая метакоммуникация / Георгий Георгиевич Почепцов // Семантика и прагматика синтаксических единиц : сб. статей. – Калинин : КГУ, 1981. – С. 52–59.

5. *Стрибижев В. В.* Речевые клише в современном английском языке: метакоммуникативная функция : дисс. на соиск. уч. степени канд. филолог. наук : спец. 10.02.04 "Германские языки" / Виктор Викторович Стрибижев ; Тульск. гос. пед. ун-т им. Л. Н. Толстого. – Тула, 2005. – 191 с.

6. *Чрдилели Т. В.* Структура, семантика и прагматика делового диалогического дискурса (на материале современного английского языка) : дисс. на соиск. уч. степени канд. филол. наук : спец. 10.02.04 "Германские языки" / Татьяна Васильевна Чрдилели ; Харьк. нац. ун-т им. В. Н. Каразина – Харьков, 2004. – 216 с.

7. *Яшенкова О. В.* Канали та медіуми ділової комунікації / Ольга Володимирівна Яшенкова // Вісник Харківського університету ім. В. Н. Каразіна. – Серія "Романо-германська філологія" / відп. ред. Ірина Семенівна Шевченко. – Харків : Константа, 2002. – № 567. – С. 365–370.

8. *Яшенкова О. В.* Основи теорії мовної комунікації : [навч. посібник] / Ольга Володимирівна Яшенкова. – К. : ВЦ "Академія", 2010. – 312 с.

9. *Яшенкова О. В.* Функціонально-структурна організація англо мовного ділового дискурсу / Ольга Володимирівна Яшенкова // Проблеми семантики, прагматики та когнітивної лінгвістики : зб. наук. праць / відп. ред. Ніна Миколаївна Корбозерова. – К. : Логос, 2012. – Вип. 21. – С. 576–590.

10. *Arminen I.* Mobile Phone Call Openings : Tailoring Answers to Personalized Summonses / Ilkka Arminen, Minna Leinonen // Discourse Studies. – 2006. – Vol. 8, № 1. – P. 339–386.

11. *Brown P.* Politeness : Some Universals in Language Usage / Penelope Brown, Stephen Levinson. – Cambridge : CUP, 1987. – 345 p.

12. *Cromdal J.* Finding out What's Happened: Two Procedures for Opening Emergency Calls / Jakob Cromdal, Håkan Landqvist, Daniel Persson-Thunqvist, Karin Osvaldsson // Discourse Studies. – 2012. – Vol. 14, № 4. – P. 371–397.

13. *Gumperz J. J.* Discourse Strategies / John Joseph Gumperz // Cambridge : CUP, 1982. – 237 p.

14. *Hopper R.* Telephone Conversation / Robert Hopper. – Bloomington : Indiana University Press, 1992. – 247 p.

15. *Lindström A.* Identification and Recognition in Swedish Telephone Conversation Openings / Anna Lindstrom // Language in Society. – 1994. – V. 23, № 2. – P. 231–252.

16. *Pallotti G.* Service Telephone Call Openings : A Comparative Study on Five European Languages / Gabriele Pallotti, Cecilia Varcasia // Journal of Intercultural Communication. – 2008. – № 17. – P. 1–29.

17. *Pavlidou T.* Contrasting German-Greek Politeness and the Consequences / Theodossia Pavlidou // Journal of Pragmatics. – 1994. – V. 21, № 5. – P. 487–511.

18. *Reiter R. M.* Telephone Conversation Openings across Languages, Cultures and Settings / Rosina Márquez Reiter, Kang-kwong Luke // Pragmatics across Languages and Cultures / ed. by Anna Trosborg. – Berlin / New York : De Gruyter Mouton, 2010. – 103–138 p.

19. *Sacks H. A.* Simplest Systematics for the Organization of Turn-Taking for Conversation / Harvey Sacks, Emanuel Abraham Schegloff, Gail Jefferson // Language. – 1974. – Vol. 50, Issue 4, Part 1. – P. 696–735.

20. *Schegloff E. A.* Sequencing in Conversational Openings / Emanuel Abraham Schegloff // American Anthropologist. – 1968. – Vol. 70, № 6. – P. 1075–1095.

21. *Schegloff E. A.* Identification and Recognition in Telephone Conversation Openings / Emanuel Abraham Schegloff // Everyday Language : Studies in Ethnomethodology / ed. by George Psathas. – N.Y. : Irvington publisher, 1979. – P. 23–78.

22. *Schegloff E. A.* The Routine as Achievement / Emanuel Abraham Schegloff // Human Studies. – 1986. – № 9. – P. 111–151.

23. *Sifianou M.* On the Telephone Again! Telephone Conversation Openings in Greek / Maria Sifianou // Telephone Calls : Unity and Diversity in Conversational Structure across Languages and Cultures / ed. by Kang Kwong Luke, Theodossia-Soula Pavlidou. – Amsterdam : John Benjamins, 2002. – 49–86 p.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

24. *Bosanko A.* Lazy Ways to Make a Living / Abigail Bosanko. – L. : Hatchette Digital, 2002. – 320 p.

25. *Brown D.* Angels and Demons / Dan Brown. – L. : Corgi Books, 2001. – 620 p.

26. *Brown D.* The Da Vinci Code / Dan Brown. – L. : Corgi Books, 2007. – 605 p.

27. *Herbert J.* Nobody True / James Herbert. – L. : Pan Books, 2004. – 504 p.

28. *Hornby N.* High Fidelity / Nick Hornby. – L. : Penguin Books, 1995. – 245 p.

29. *Margolin P.* Gone, but Not Forgotten / Phillip Margolin. – N.Y. : Bantam Books, 1993. – 404 p.

30. *Sheldon S.* Tell me Your Dreams / Sidney Sheldon. – L. : Harper Collins Publishers, 1999. – 341 p.

31. *Sheldon S.* The Sky is Falling / Sidney Sheldon. – L. : Harper Collins Publishers, 2001. – 394 p.

Стаття надійшла до редакції 19.04.13

Попивняк О.О., препод.,
Институт филологии КНУ имени Тараса Шевченко

**СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧЕСКИЕ И ПРАГМАТИЧЕСКИЕ
ОСОБЕННОСТИ
ИНИЦИАЛЬНОЙ ФАЗЫ ТЕЛЕФОННЫХ РАЗГОВОРОВ
(на материале английского языка)**

В статье рассматривается фаза установления речевого контакта в телефонной коммуникации. Предпринимается попытка проследить структурную организацию инициальной фазы англоязычных телефонных разговоров и описать ее семантические и прагматические особенности.

Ключевые слова: телефонный разговор, инициальная фаза телефонного разговора, коммуникативный обмен, адресант, адресат.

Popivniak O., University Instructor
Institute of Philology, National Taras Shevchenko University of Kyiv

**STRUCTURAL, SEMANTIC AND PRAGMATIC
PECULIARITIES OF TELEPHONE OPENINGS
(based on the English Language)**

The article deals with the beginning of conversations in telephone communication. The author attempts to study the structural organization of English telephone openings in order to reveal their semantic and pragmatic peculiarities.

Key words: telephone conversation, telephone opening, communicative exchange, addresser, addressee.

УДК 001.4:292.11:81'253

Попович Н.М., ст. викладач
Ужгородський національний університет, Ужгород

**СТАНОВЛЕННЯ ТРИНІТАРНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ
ТА ЇЇ ПЕРЕКЛАД
(НА ПРИКЛАДІ *TOMUS AD ANTIIOCHENOS* СВ. АФАНАСІЯ
ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОГО)**

У сучасних наукових дослідженнях дедалі більше порушують питання адекватності галузевого перекладу та перекладу галузевої термінології.